

Ο Κ Ω Λ Ω Ν

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἐκδίδεται ἀπαξ

τῆς ἐβδομάδος.

Τιμὴ Συνδρομῆς

ἀνὰ Τριμηνίαν δραχμὰς 2.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῷ Τυπογρα-
φείῳ Ἡ ΙΟΝΙΑ.

Δικηλογος.

Λάζαρος καὶ Δόκτωρ Ἡσυχιος.

Λάζαρος. — Καλῶς ὠρίσετε! καλῶς ὠρίσετε!

Ἡσυχιος. — Καλὴ μέρα καλὴ μέρα κύριε Λά-
ζαρε!

Λάζ. — ὦ! μὲ τιμάτε πολὺ... εἶμαι ὑπερδε-
μένος πῶς νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ
κάνετε· καθίσετε... καὶ δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἰπῶ νὰ
καθίσετε εἰς τὴν θέσιν μου, μ' ὅλον ἔτι, καθὼς ἀ-
κρῶ, ἡ τάξις τὸ θέλει νὰ καθίσουν τοὺς ξένους εἰς
τὴν πολτρώνα τοῦ νοικοκύρη· ἀλλὰ ἐγὼ πολτρώνα δὲν
ἔχω, καὶ αὐτὸ τὸ σκαμνὶ ποὺ κάθομαι δὲν πρέπει
εἰς τὴν ἀφεντιά σου... καθήστε λοιπὸν εἰς αὐτὴν
τὴν ἀχυρένια καθέικλη... καὶ συμπαθίστε με ὅπου εἶ-
ναι ὀλίγο φαωμένη.

Ἡσ. — Αἱ! πότε κ' ἐδῶ ἐγίνηκες τόσο πε-
ριποιητικὸς καὶ τόσο ταπεινός; Τώρα ἀλλάξαμε σύ-
στημα· καὶ σὺ ὀλημέρα εἰς τὸν «Κώδωνα» δὲν γρά-
φεις συμπλεόντως τὴν ἰσότητά;

Λάζ. — Ἄ ναῖσκε! ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ πάν-
τοτε μεθάσθηκα τοὺς προκομμένους, καὶ ἐπομένως
ἐσεβάσθηκα καὶ τὴν φεντιά σου, διότι ἐνθυμούμαι
ὅπου μία φορὰ ποὺ ἔαβα τὴν τιμὴν νὰ ἔλθω εἰς
τὸ σπίτι σας ἐπέρασα τρώτο, δεύτερο δωμάτιον, καὶ
τῶς ἐμπήκα εἰς τὸ ροφεῖον σου, καὶ ὅλοι οἱ τοί-
οι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ βιβλιοθήκας, τόσο ὅπου
εἶπα δὲν βαρύνεται ὁ ἀντὶς νὰ διαβάσῃ!

Ἡσ. — Αἱ! δυνάμει καὶ τί ἀξίζουμε τώρα τὰ
βιβλία!; Τώρα κάθε ἀθὴς ἄνθρωπος βγαίνει εἰς
τὸ φέρο καὶ κάνει το διδάσκαλο χωρὶς ν' ἀνοίξῃ
ποτέ βιβλίον.

Λάζ. — Αὐτὸ ἔμπον νὰ ᾔναι κακὸ, καὶ ἴσως
ἐννοεῖ; νὰ πῆς καὶ γὰρ...

Ἡσ. — Οὐο! περὶς πούσαι ἀμέσως ἐπειρά·

χθες σου ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σε προ-
σβάλω, διότι ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἀθῶος ἄνθρωπος.

Λάζ. — Εὐχαριστῶ· ἀλλὰ ἤθελα νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν
πταίμε ἐμεῖς οἱ ἀγράμματοι, πταίτε σεῖς οἱ προκομ-
μένοι, ὅπου βαστάτε κρυμμένους τοὺς θησαυροὺς τῆς
τῆς τοῦ μόνου, ὡρᾶν τὸν φιλόσοφον, ὅπου ἔχει τὰ πλού-
την τῆς τοῦ μόνου, ὡρᾶν τὰ καμάρων.

Ἡσ. — Μὰ τί νὰ κάμουμε, ὅπου ὁ κόσμος πλέον
δὲν μᾶς ἀκούει;

Λάζ. — Ὁ κόσμος δὲν σὰς ἀκούει, καὶ δὲν θὰ
σὰς ἀκούσῃ ποτέ, διότι κάποιοι ἀπὸ σὰς συμβου-
λεύουν καὶ ἀπαιτοῦνε πράγματα τὰ ὅποια εἶναι πλέον
σαρκωμένα ἀπὸ κατὰ παλιόβιβλα τὰ ὅποια θὰ ἔχῃ
καὶ ἡ ἀφεντιά σου εἰς ἐκεῖναις ταῖς θεωραταῖς βι-
βλιοθήκαις.

Ἡσ. — Τὸ καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ μυαλὰ
τῶν ἀνθρώπων ἀλλάξαν· τὸ αἰσθάνομαι καὶ τὸ βλέ-
πω κάθε μέρα. Μία φορὰ ἐνθυμούμαι ὅπου ἐπερνού-
σαν ἡμέραις, μῆνες, καὶ χρόνια καὶ δὲν ἄκουες κά-
νεναν, οὔτε μικρὸν οὔτε μεγάλον, νὰ ὀμιλῇ πολιτι-
κά, καὶ πολλὰ ὀλιγώτερο νὰ ἀναφέρῃ κάποιον ζητή-
ματα δύσκολα, μπερδεμένα, καὶ τὰ ὅποια μοναχὰ
ἐμεῖς οἱ προκομμένοι εἰμποροῦμε νὰ καταλάβουμε καὶ
νὰ λύσουμε· τώρα πᾶς εἰς ἓνα σπίτι γιὰ νὰ πε-
ράσῃ μίαν ὥρα, κ' ὕστερα ἀπὸ ἄλλο νάσου ἔρχε-
ται ἡ ὀμιλία γιὰ τὰ πολιτικά. «Πῶς σου φάνηκε»
λέει ὁ ἓνας «τὸ ἄρθρον τῆς δεῖνα ἐφημερίδος; «τί ἔ-
καμε, τί κάνει ἡ τί θὰ κάμῃ ὁ δεῖνα βουλευτής;»
λέει ὁ ἄλλος· ὁ τρίτος πετιέται καὶ σοῦ ὀμιλεῖ, περὶ
Προπαγάνδας, περὶ Καμαρίλλας· ἓνας ἄλλος πάλαι σοῦ
βγαίνει με ταῖς ἐκβολὰς τοῦ Λαζάρου, καὶ δὲν πε-
ριεργότερο — γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ τὸ ἐλεεινότερο
εἶναι ποῦ ἡ γυναῖκα, παῖδιά καὶ κορίτσια, μπαί-
νουν καὶ αὐταῖς εἰς τέτοιαν ὀμιλίαν.

Λάζ. — Καὶ γὰρ αὐτὸ καλεῖται;

Ἡσ. — Καὶ πῶς νὰ μὴ καλεῖται; ὁ κόσμος εἶναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ ΜΕΛΟΥ
ΣΥΝΑΟΓΗ Ι. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙΣΥΝΕΤΗΡΑ

ἄνου κάτω· αὐτὴ ἡ πολιτικομανία ἐκυρίευσεν ὅλον τὸν κόσμον· εἰς τὰ καφενεῖα — μοῦ λένε, γιατί ἐγὼ δὲν πηγαίνω ποτὲ μου εἰς καφενεῖα ...

Λάζ. — Σοῦ ἀρέσει ὁ καφές ὁ σπιτίτιος, καὶ μὲ δίκχο.

Ἡσ. — Ναι εἰς τὰ καφενεῖα, — ὅπου τώρα εἶναι πλῆθος — ἀντὶς νὰ μιλοῦνε καθέννας γιὰ τὴ δουλειά του — ἢ ἂν θέλῃς νὰ διαβάζουν καὶ κάπου κάπου κάποιαν ἐφημερίδα διὰ νὰ διασκεδάζουν, ὁμιλοῦν μεγαλοφώνως, συζητοῦνε καὶ τσακόνονται διὰ τὰ πολιτικά, γιατί μετὰ τῶν ἄλλων ὁ τόπος εἶναι χωρισμένος εἰς κόμματα.

Λάζ. — Καὶ δὲν τὸ χαίρεσαι, προκομμένε ἀνθρώπε, ὅπου ὁ κόσμος ἐξύπνισε, ὅπου καθέννας προσπαθεῖ νὰ γνωρίζῃ τὰς ὑποθέσεις ὅπου ἐνδιαφέρουν ὅλους, καὶ ὁ τόπος δὲν συγχωρεῖ νὰ τὸν κυβερνοῦνε τρεῖς τέσσεροι χωρὶς νὰ δώσουν λόγον ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ κἀνουν;

Ἡσ. — Ἄς ἦναι· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα νὰ γένη μὲ ἡσυχία, χωρὶς κρότο, χωρὶς βρῖσαις ...

Λάζ. — Ἀ! σὲ ἐκατάλαβα· τώρα ἐκατάλαβα διατὶ μοῦ ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ φτωχὸ Τσαγκαρικό μου· ἤξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι κάποιος ἀπὸ σᾶς μὲ κατηγορεῖτε διότι, καθὼς λέγετε, κακολογῶ καὶ ὑβρίζω ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν δέχονται ταῖς ιδέαις μου.

Ἡσ. — Ἐμάντεψες· διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σ' εἶπω νὰ νὰ σε παρακλῇς νὰ παύσῃς αὐτὸ τὸ σύστημα σου, διότι μὲ τοῦτο ἐπαρκείνεσαι καὶ ἄλλους νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά σου, καὶ τοῦτο φέρνει σκάνδαλα.

Λάζ. — Οὐαὶ εἰς ἐκείνον ἀπὸ τὸν ὅποιον προέρχεται τὸ σκάνδαλον! Ἐγὼ, κύριε Ἡσύχιε, δὲν θέλω νὰ σὲ πικράνω, ἀπ' οὗ ἐκαταδέχθηκα νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτι μου· καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ ὑποθέσω ὅτι κλεισμένος μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν σου καὶ στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ βιβλία σου, δὲν ἐκατάλαβες τί ἔγινε καὶ τί γίνεται εἰς τὸν τόπον σου, καὶ διὰ τοῦτο συγχώρεσέ με νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποίους τὸ σκάνδαλον γένηται καὶ διατὶ ὁ «Κώδων» ὑποχρεώθηκε νὰ φωνάζῃ κάθε Κυριακὴ οὐαὶ, οὐαὶ εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸ σκάνδαλον προέρχεται!

Ἡσ. — Ἀγάλλε ἀγάλλε θὰ τοὺς στείλῃς εἰς τὴν Κόλασιν λοιπόν;

Λάζ. — Ναι, εἰς τὴν Κόλασιν τῆς κοινῆς γνώμης, καθὼς τὴν λέγετε ἐσεῖς οἱ προκομμένοι ... Αἱ! κύριε Ἡσύχιε, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν σου δὲν ἐκατάλαβες τί ἐζήτησαν νὰ κάμουν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἑνωσιν κάποιον ἀνθρώπων καὶ τί ζητοῦν νὰ κάμουν ἀκόμα. Ἐχες βέβαιον ἀκουστὰ τοὺς δύο καθαλιερίδες, τὸν μεγάλον καὶ τὸν μικρόν, τὸν ξένον καὶ τὸν ἐντόπιον, οἱ ὅποιοι, ἐπειδὴ ὁ ἄερας ἐφύσησε γι' αὐτοὺς καλὸς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, — καὶ πῶς συνέβηκε τοῦτο δὲν θέλω τώρα νὰ τὸ ἐξετάσω καὶ ἴσως τὸ ἐξετάσω ἀργότερα, ἐάν χρειασθῇ — ἐνόμισαν ὅτι εἰμποροῦσαν νὰ κυριεύσουν μόνον τοὺς τὸν τόπον, νὰ κάμουν αὐτοὶ βουλευτὰς, δημάρχους, δημοτικούς συμβούλους, ἀ-

στυνόμους, καὶ νὰ βάλουν καὶ εἰς τὰς θέσεις ὅλους τοὺς φίλους των καὶ τοὺς συγγενεῖς των, καὶ νὰ κατὰτρέχουν ἐκείνους ὅσοι δὲν τοὺς προσκυνοῦνε.

Ἡσ. — Πάει νὰ πῇ ὅτι αὐτοὶ ἐπροσπάθησαν νὰ κάμουν ἓνα κόμμα, καὶ ἐσὺ τὰ κόμματα τὰ παραδέχεσαι· σὺ δὲν εἶσαι καθὼς εἶμαι ἐγὼ, ὁ ὅποιος λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν κόμματα.

Λάζ. — Τὰ θέλω τὰ κόμματα, διατὶ τὰ θέλει ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, διότι εἶναι ἀδύνατον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ συμφωνοῦνε εἰς τὴν πολιτικὴν καθὼς καὶ εἰς τ' ἄλλα· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀνομάσω κόμμα ἐκεῖνο τῶν δύο καθαλιερίων.

Ἡσ. — Διατὶ;

Λάζ. — Ἐπήγαινα νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἂν δὲν μὲ εἶχες διακόψει. Πρῶτον, ὁ ἄνεμος ὅπου ἐφύσησε ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας δὲν ἔπρεπε νὰ φυσήσῃ, διότι ἡ Ἀθήνα, πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν ἔπρεπε εἰς τὴν Κέρκυρα, ἡ ὁποία τόσον ἀγωνίστηκε καὶ ἐθυσίασε διὰ τὴν ἑνωσιν, νὰ φουσκώσῃ τὰ παντὰ τοῦ πλοίου ὅπου ἔχει Καρaboκὺρην τὸν ἀθηνωτικὸν πρῶτον καθαλιερίην καὶ Δεύτερον τὸν ἀθηνωτικώτερον ἀφέντην τῆς Ἀφρας. — Δεύτερον· δὲν εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀναγνωρίσω ὡς κόμμα συντροφιά ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι, διὰ νὰ ὑπάρχουν πολιτικῶς, κολακεύουν τὰ ξενικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα περιέχει ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας, ἂν εἶχαν ὀλίγον πατριωτισμὸν, ἔπρεπε νὰ προσπαθῇσουν νὰ τὰ ἐξολοκλήσουν καὶ νὰ ἐνταχθῇν νὰ ὑποφέρουν τοῦλάχιστον τὸν Ἑλληνισμόν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ χωνεύσω, ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, αὐτοὺς τοὺς φουσκωμένους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι τίμιοι, ὅτι αὐτοὶ μόνον γνωρίζουν νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, καὶ ὅτι ὁποῖος δὲν τοὺς κολακεύει καὶ δὲν τοὺς προσκυνάει εἶναι ἐχθρὸς τοῦ τόπου.

Ἡσ. — Ἄς ἦναι· ἔχε ὅποιον φρονήματα θέλεις· μοναχὰ μὴν ὑβρίζῃς, μὴν περιπαίζῃς αὐτοὺς καὶ τοὺς φίλους των.

Λάζ. — Ὑβρίζω;!... μὴπως μὲ τὴν ἐφημερίδα μου τοὺς ἐφορτώθηκα εἰς τὰ ἰδιαίτερα τοῦ πράγματος, τὰ ὁποῖα ἐγὼ οὔτε γνωρίζω οὔτε ἠθέλησα ποτὲ νὰ ἐξετάσω; Ὑβρίζω, ἐάν τοὺς λέγω ὅτι ἐφορτώθησαν αὐτοὶ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ φορτῶνται τὸν τόπον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κτυπήσω εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρω ὅσα ἔκαμαν ἄλλοτε ὡς δημόσιοι ἄνθρωποι; Καὶ ἂν περιπαίζω καὶ τοὺς φίλους των, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Καμαρίλλας καὶ τῆς Προπαγάνδας, ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ κάμω, ἔχω χρέος νὰ τὸ κάμω, καὶ δὲν ἤξεύρω διατὶ ἐσεῖς οἱ προκομμένοι δὲν θέλετε νὰ δημοσιεύεται ἐδῶ πολιτικὴ ἐφημερίδα γελοιογραφικὴ, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ τρόπος εἶναι συγχωρημένος εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡσ. — Ἀλλὰ βγαίνου ἀλλοῦ καὶ σὲ ὑβρίζουν.

Λάζ. — Δὲν πταίω πάλιν ἐγὼ ἂν αὐτοὶ εἶναι ἐχθροὶ καὶ ἐξαιρετικοὶ καὶ ὑβρίζουν μοναχὰ γιὰ νὰ ἐξουσιάζουν τὸ πάθος των, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε τὸ θάρρος νὰ εἰποῦν τί θέλουν — νὰ εἰποῦνε ὅτι θέλουν ναι καὶ ναι νὰ μᾶς βάλουν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ πόδια ἐκεῖ

νων τῶν δύο καραβοκυρέων ποῦ εἶπαμε.

Ἦσ. — Βλέπω ὅτι εἶναι κόπος χαμένος νὰ 'μιλῇ
κάνεις μὲ 'σένανε Τώρα πλέον ἀπελπίσθηκα πάω
νὰ τραθηχθῶ σπῖτι μου, καὶ ὅσαις φοραῖς ἀκούσω
νὰ μιλοῦν γιὰ πολιτικά ἢ θὰ φεύγω ἢ θὰ φράζω
τ' αὐτιά μου.

Λάζ. — Τῶξερα ποῦ ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσουμε.

Οἱ λύκοι καὶ τὰ πρόβατα

ἢ

Ἡ φιλία τῶν Χεσουϊτῶν.

(μυθός)

'Απ' τὴν αἰώνιαν ἔχθρα βαρεμένοι,
'Εζήτησαν τὰ πρόβατα κ' οἱ λύκοι
Εἰρήνη ἀναμεσόν τους πλὴν νὰ γένῃ,
Κ' ὑπόγραψαν εὐθὺς καὶ τὴ συνθήκη
Παρόμοια εἰρήνη ἔπρεπε νὰ φέρῃ
Καλὰ μεγάλα κ' εἰς τὰ δύο τὰ μέρη.

Γιατὶ ἂν οἱ λύκοι πάντα, ἀπ' τὴ μεριά τους,
'Ενα κεφάλι ἀρπάζανε καὶ δύο,
Οἱ κύριοι πιστικοὶ μὲ τὴν προβιά τους
'Εφτιάναν καλαῖς γούναις γιὰ τὸ κρῖο
'Εστείλανε λοιπὸν ἀρνιὰ καὶ λύκοι
Πληρεξούσιους κ' εὐφραντο τὴν συνθήκη.

Καὶ γιὰ νᾶναι ἡ συνθήκη ἀσφαλισμένη,
Τ' ἀρνιὰ στοὺς λύκους 'δῶσαν τὰ σκυλιά τους,
Καὶ στ' ἀρνιὰ πάλοι οἱ λύκοι, ἀναγκασμένοι,
'Εδῶσαν τὰ μικρὰ λυκόπουλά τους
Κ' ἔτσι ἐγινῆκαν μετὰξὺ τους φίλοι
'Αρνιὰ καὶ πιστικοὶ λύκοι καὶ σκύλοι.

Μὲν ἔπειτα ἀπὸ κᾶμποσο, — σὰν λύκοι
Τὰ λυκόπουλα ἐφθάσανε νὰ γίνουν, —
Ἐσχιζοῦν μὲ τὰ δόντια τὴ συνθήκη,
Κι' ἀρνὶ παχειὸ 'στὴ μάνδρα δὲν ἀφίνουν,
'Ενῶ οἱ γονεῖς, οἱ λύκοι, εὐθὺς πλακόνουν
Τὰ μαῦρα τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ σκοτένουν.

'Επιμύθιον.

Τοῦτο τὸ παραμῦθι μᾶς μαθαίνει
Τὸν ἐχθρὸ τὸ κακὸ νὰ πολεμᾶμε . . .
'Ἡ εἰρήνη εἶναι καλὴ καὶ ζηλεμένη,
Καὶ πρέπει τὸν πλησίον μας ν' ἀγαπᾶμε
Μὲ τὸν ἄπιστον ὅμως ἡ φιλία
Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια μία μαῦρία.

'Ο ἄπιστος ἐχθρὸς, κειδὸς ποῦ 'δῶ πέρα
Καὶ πιστὸν κ' ἐθνομὸ μᾶς πολεμᾷ,
Εἶναι ὁ Χεσουϊτισμὸς — πανοῦκλα, λέρα —
Ποῦ ἂν δὲν τὸν φάμε, βέβαια θὰ μᾶς φάῃ . . .
Πῶς εἶναι βολετὸ τ' ἀρνιὰ κ' οἱ λύκοι
Μετὰξὺ τους νὰ κάμουνε συνθήκη;

'Επιστολὴ τοῦ σίρ Βουρκουμέλη πρὸς τὸν σίρ Καβαλουρίτη.

'Ελαβα, φίλε μου,
Τὴν φιλικὴ σου
Κ' ἱπποτικώτατη
Στερνὴ γραφὴ σου,
'Οπου μοῦ ἔλεγες
Π' αὔριο μεθαύριο
Τὴ δουλειὰ θὰ 'σιανες
'Απὸ τὸ Λαῦριο.

Αὐτὸ ποῦ εἶν' μπέρδεμα
Γιὰ τὸν καθένα,
Εἶναι εὐκολώτατο
Πράγμα γιὰ σένα
Καὶ μὲ ταῖς μύριας σου
Μάλιστα γνώσεις
Γλήγορα κ' εὐκολα
Θὰ τὸ τελειώσης.

'Αλλ' ἄς ἀφήσουμε
Τὸ εὐλογημένο
Βουνὸ πολύπαθο,
Κατατρεγμένο, —
Κι' ἄκουσε ἐν' ὄνειρο
Ποῦ προχθὲς εἶδα
Καὶ ποῦναι, φίλε μου,
Γιὰ ἐφημερίδα.

Προχθὲς τὸ χέραμα,
'Οταν 'ξυπνοῦσαν
Τὰ πουλιὰ δλόχαρα
Κ' ἐκελαιδοῦσαν,
Εἶδα σ' ἐν' ὄνειρο
Κεῖ τὸ χρυσὸ μου
Τὸ πολυστένακτο
Γλυκὸ ὄνειρό μου.

Εἶδα ποῦ δήμαρχο
Μ' εἶχαν ἐκλέξει
(Γιὰ ἰδὲς καὶ τ' ὄνειρο
Μὲ 'μὲ θὰ παίξῃ !),
Καὶ μ' ἐτρογύριζαν
Στεφανωμένο
Σ' ἀμάξι δλόλαμπρο
Καὶ χρυσωμένο.

Κι' ὅλοι ἐφωνάζανε
Μὲ τόση γλώσσα
Ζήτω ὁ σίρ Δήμαρχος!
Καὶ μύρια ὅσα
Κι' ἀπ' τὰ παραθύρα
Μὲ τὸ μαντίλι
Μ' ἐχραιοῦσαν
'Εχθροὶ καὶ φίλοι.

Ι. ΚΩΔΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΟΥ ΕΥΟΥΡΙΟΥ

Ταμπουρλονιάκαρα,
Βιολιά, τραγούδια,
Τύμπανα, τούμπανα,
Ἀνθη, λουλούδια,
Παντού ἐσημαίνανε,
Παντού ἐσκορπούσαν
Ἀπ' ὅπου μ' ἐσερναν
Καί μ' ἀπερνοῦσαν.

Κ' ἐγὼ (φαντάσου με!)
Ἰαμογελοῦσα,
Κι' ὅλους τρογύρου μου
Τοὺς ἡαιρετοῦσα
Ὅσο ποῦ φθάσαμε
Στὸ δημαρχεῖο ...
Κ' ἐκεῖ μ' ἐπλάκωσε
Θέρμη καὶ κρίο.

Ὅπως καταίθαινα
Γιὰ ν' ἀναιθῶ,
Ὡχ! ὁ καυμένος
Καὶ τί νὰ ἰδῶ; !
Εἶδα τὸν Λάζαρο
Ποῦ μ' ὀργισμένα
Βλέμματ' ἀγοῦμησε
Πάνου σ' ἐμένα.

Ὅντας εὐρέθηκα
Μύτη μὲ μύτη,
Φίλε τρισφίλιτα
Καβαλουρίτη,
Μ' αὐτὸν τὸν Λάζαρο,
Ὡ δυστυχία!
Ξυπνάω, καὶ τ' ὄνειρο
Χάνω μὲ μία.

Ἄχ! οὔτε εἰς τ' ὄνειρο,
Οὔτε σ' ἐκεῖνο,
Δὲν θέλει δήμαρχος
Αὐτὸς νὰ μείνω
Σὲ τί κατάστιχο
Ὡμένα μ' ἔχει,
Ποῦ ὡς κ' εἰς τὸν ὕπνο μου
Μὲ κατατρέχει; !

Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρο
Ποῦ προχθὲς εἶδα,
Καὶ ποῦναι βέβαια
Γιὰ ἐφημερίδα.
Τὸ εἶδα στὸν ὕπνο μου ...
Ἀλλὰ φοβοῦμαι
Μήπως καὶ ἐξυπνοῖ
Τὸ ματαίδοῦμε.

Στὸ στρώνω, διάβαστο,
Θεὲ νὰ γελάστῃς,

Κι' ἀπ' ταῖς σκοτούραις σου
Ὁ δ' διασκεδάσης
Καλαῖς ἀντάμωσες
Γράψε μου, ἂν θέλῃς
Καὶ μένω ὁ φίλος σου
Ὁ Βουρκουμέλης.

Μυρολόγι τοῦ Μέλλοντος Ἀσ....

Μία Τρίτη ὠϊμένανε !
Τὴν ἄλλη σέρνει,
Κ' αὐτὸ τὸ διάταγμα
Δὲν μοῦ τὸ φέρνει

Κ' ὅλο μοῦ κάζεται
Ποῦ τὸ λαβαίνω....
Ἡ Τρίτη ἔρχεται
Καὶ *Méllor* μένω.

Γι' αὐτὸ τὸ διάταγμα
Μίλησα τόσα,
Ποῦ μοῦ ζεράθηκε
Στὸ στόμα ἡ γλῶσσα
Δύο χρόνιχ δλάκερα
Εἶναι ποῦ τρέχω,
Κι' ἀπ' τότε ἀνάσαι
Ποτὲ δὲν ἔχω.

Κι' σὺν ὁ δυστυχος
Τὴν ἐβδομάδα
Χάσκω γυρίζοντας
Εἰς τὴ Σπιανάδα
Ἡ μέραις φεύγουνε,
Ἐρχεται ἡ Τρίτη
Καὶ μένω πάντοτες
Μὲ τόση μύτη.

Fiori coltivai da Lazaro e destinai a la Compagnia Teatral.

Primo Fior

Destinà a la Prima Dona assoluta

Laura Dondini.

Ah! se ti ga la vose come el viso,
Ti parerà, o Laura, su ste scene
Un anzolo calà dal Paradiso
Per consolar del nostro cor le pene:
Se la to vose al viso la somegia,
Ti ti sarà l'otara maravegia.

Ο ὑπεύθυνος συντάκτης Γεώργιος Κουστουδιώτης.

Τυπογραφεῖον Ἡ ΙΟΝΙΑ.

